

't Beeldeken.

En zij gebruikten de koffie, maar zonder lust. De stukken brood bleven in Basielken's keeltje krompen, en 't Beeldeken, die voortdurend dacht hoe of zij nu met haar verzoek zoude te berde komen, kon heelemaal niets eten, niets, zelfs geen koekje, ondanks al 't aandringen van haar broer en schoonzuster. Af en toe kwam Reinildeke even binnen, heel even slechts, zonder gelegenheid om rustig iets te gebruiken of met haar moeder te praten, want telkens weer klingelde 't schelletje der winkelkeur, en ook de zoons des huizes kwamen binnen, twee grove, plompe, vijftien-jarige pummels, die sterk op elkaar en op de moeder leken, zwart van haar en geel van gelaatskleur, met grooten leelijken mond en groote leelijke oogen, alle twee in grauw-linnen boezelaar en grauw-linnen vest met mouwen, zooals de timmerlui die dragen. Zij groetten plomp-glimlachend hun tante en hun neefje, en dadelijk begonnen zij te eten, overdadig, zonder een woord te spreken, de wangen opgebocheld van de groote stukken brood die zij voortdurend binnenstopten, met af en toe daartusschen in een schuifelend geslurp van lippen aan de reusachtige kop heete koffie. 't Beeldeken's broeder en zijn vrouw zagen ze beiden glimlachend, met trotschhartig welgevallen aan, pochend op hun sterkte en bekwaamheid, en toen zij klaar waren met hun overdadig slikken klopte oom glimlachend op Basielken's schouder, en zeide dat hij eens met zijn neven mee moest gaan in den timmerwinkel, om te zien wat zij daar al maakten.

Maar Basielken kreeg het erg benauwd, en vatte weer 't Beeldeken's hand, die hij slechts even losgelaten had.

„Nien nien..., nie alliene, hij was schouw..., moeder moest meegoan...”

Oom lachte hem uit, en ook de neven lachten, wijd openend hun grove, groote monden. „Wat! schouw om in den werkwinkel te gaan! Ha ha! wat voor 'n kuiken was hij toch!” En zij wilden hem met geweld meetrekken, maar Basielken stelde 't op een huilen. Zelfs 't aandringen van zijn moeder kon hem niet doen besluiten er alleen met de twee jongens heen te gaan. Hij liet zich eerst, dan nog met grooten tegenzin, tot

meegaan overhalen, nadat hij merkte dat zijn moeder volgde.

Zoodra zij in den timmerwinkel waren, de jongens enkele passen vooruit, verzamelde 't Beeldeken al haren moed, en bracht zij 't ware doel van haar bezoek te berde.

„Och Hiere, Sies en Urzela, 'k moe ulder al gauwe wa zeggen binst da w'alliene zijn...” en, met angstige, dof-gejaagde stem vertelde zij de droevige gebeurtenis.

„Sakerdzju! sakerdszju!” viel haar de broeder een paar keeren, bedenkelijk hoofdschuddend, in de rede. „En wa goa-je doar nou mee doen?” vroeg hij, toen het verhaal geëindigd was.

„Ha, 'k hê 'k gepeisd dat-e gulder 'em meschien veur 'n tijdje zoedt willen nemen,” antwoordde deemoedig 't Beeldeken; en een snik verkropte in haar keel.

De man begon eensklaps geweldig in zijn haar te krabben, met scheeftrekkende gezichtsbewegingen, en de vrouw slaakte een „o jongens toch!” als van schrik.

„T 'n es nie meugelijk! 't 'n es nie meugelijk, we 'n hên gien ploatse!” sprak hij eindelijk. „Ons huizeken es te kleine, 't zit al vol.”

„'K zoe Reinildeke keunen weere mee noar huis nemen,” opperde bedeesd het bevende Beeldeken.

Maar driftig keurden de beide echtgenooten dit voorstel af. „O, wa peist-e toch! Z'es hier zeu goed en zeu kontent en ze liert hier d'affeirens! Loater kan ze meschien zelve wijnkel hauên!”

En 't arme Beeldeken begreep eensklaps zeer goed nu dat zij gesteld waren op Reinildeke omdat zij hun groote diensten bewees, en niet op Basielken omdat hij meer last dan nut zou kunnen geven.

„Goa vroag 't an Mie-Threse, die hê ploatse mee de macht*),” gaf haar broeder nu voor raad. En 't Beeldeken, voor wie ook geen andere keus meer open stond, besloot nu met Basielken verder op te gaan, naar Sint-Maria-Axpoele, waar de zuster woonde van haar overleden man.

Zij keerde terug met Basielken in 't keuken-

*) In overvloed.